

[Jørgen Gram.]

som udføres, skal betales efter samme Norm som ude i Erhvervslivet. Til Gengæld skal de unge betale noget mere for Ophold og Fortæring. Det er muligt, at der burde betales endnu lidt mere end foreslaaet. Lovforslaget bestemmer, at der skal betales 1 Kr. 50 Øre pr. Kalenderdag fra Kommunerne. Maaske er dette heller ikke helt det rigtige Tal, men dette og andre Ting kan der jo tales om i det kommende Udvalg, ligesom om forskellige andre Enkeltheder.

I Lovforslagets § 1 omtales unge arbejdsløses Opskoling og Omskoling. Det er en mægtig Opgave. Opskoling maa jo forstaaes saaledes, at en faglært gennem denne Lov faar økonomisk Bistand til at benytte en Arbejdsløshedsperiode til videre Uddannelse i sit Fag, saa vedkommende ved et nyt Arbejdes Paabegyndelse er bedre rustet end før. Selvfølgelig har det Betydning, at Arbejdsløshedsperioden kan blive opbyggende for den enkelte i Stedet for at forringe ham baade paa Sjæl og Legeme. Naar Talen er om Omskoling, saa er der her ogsaa et Felt, som slet ikke er blevet brugt nok her i Landet. Jeg har ikke været hinsides Atlanterhavet, men jeg har Indtryk af, at man derovre i langt højere Grad end herhjemme er indstillet paa, at hvis man ikke kan faa Arbejde eller finde sig tilpas i det Erhverv, som man har valgt, gaar man ganske naturligt over i et andet. Af flere Grunde bliver dette ikke saa meget brugt herhjemme, og dog er der sikkert til enhver Tid Tusinder af unge, som ikke er kommet ind i det Fag, hvor de efter Evne og Anlæg hørte hjemme. Det er navnlig disse, som nærværende Lov kommer til at beskæftige sig med; den giver Socialministeren Mulighed for at række en hjælpende Haand. Netop i Tilslutning til denne Lov bør efter min Mening den Erhvervsvejledning, som nu er ved at dukke op over for unge, vel nærmest skolesøgende, i høj Grad anvendes.

Jeg skal til Slut blot sige, at der er en Række andre Enkeltheder, som maa drøftes, inden Lovforslaget endeligt vedtages, men dette kan bedst ske i Udvalget, og jeg vil paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling der.

Carsten Raft: Ogsaa mit Parti kan give principiel Tilslutning til det foreliggende

Lovforslag og medvirke til dets Behandling i Udvalg og Gennemførelse efter de Linier, hvorefter det er opbygget. Det er vel nok saaledes her i dette høje Ting, og i Rigsdagen i det hele taget, at der efterhaanden ikke er nogen Diskussion om Nødvendigheden for Samfundet i at sætte ind mod Arbejdsløsheden, naar den forekommer, ved finansielle Foranstaltninger, Erhvervsforanstaltninger eller Beskæftigelsesforanstaltninger, hvad der nu passer til Situationen. Det er vel ogsaa saaledes, at alle sundt tænkende er af den Opfattelse, at Ungdomsarbejdsløsheden er særlig trykkende. Man er mere modtagelig i den Alder, Virkningerne viser sig langt frem i Tiden, og denne Arbejdsløshed indebærer maaske ogsaa en Risiko for Samfundets Fremtid. Derfor er det nødvendigt, at der findes et Apparat, der kan imødegaa denne Vanskelighed, dette Onde. Der maa være en Lovgivning til Disposition, naar Ungdomsarbejdsløsheden sætter ind, som Regeringen kan benytte sig af uden at skulle gaa til Rigsdagen hver Gang og hente Bevillinger særskilt. Der kan sikkert ogsaa være almindelig Tilslutning til de mange Foranstaltninger, der, efterhaanden som Loven har virket og er blevet administreret, er dukket op. Ved Lovforslaget indføres jo igen de almindelige Beskæftigelsesforanstaltninger, som vi forlod i 1940. Naar vi gjorde det dengang, var det, fordi man i Forventning om meget stor Arbejdsløshed regnede med, at man maatte overlade de Arbejder, der var i Nærheden af Byerne, til ældre arbejdsledige, men som Situationen er nu, er det meget naturligt, at man igen giver Mulighed for almindelige Beskæftigelsesforanstaltninger for Ungdommen, saa vi kan staa endnu mere smidige i Kampen mod Ungdomsarbejdsløsheden, end man gør under den gældende Lov.

De Kursus for faguddannede, der finder Sted, vil sikkert ogsaa vinde almindelig Tilslutning. Det viste sig, at det var en primitiv Opfattelse, man havde af Beskæftigelse i Ungdomslejrene. Naar det var saaledes, at faguddannede blev beskæftiget med haardt Jordarbejde, kunde det ikke siges at være nogen praktisk og hensigtsmæssig Maade at genskabe deres Arbejdsevne paa eller sætte dem i Arbejdshumør til igen at gaa ind i Erhvervslivet. Derfor er man saa vidt muligt gaaet over til, at Teknologisk Institut og